

168 | BÜYÜLÜ FENER | GENÇLİK | 19
GÜZEL BİR GÜN VE DİĞER ÖYKÜLER

tamadres.com

Güzel Bir Gün ve Diğer Öyküler

© 2018, Büyülü Fener Yayınları

The Whirlpool

© 2018, by Laurel Croza

2018 yılında Greenwood Books tarafından Kanada ve ABD’de yayımlandı.

www.groundwoodbooks.com

Büyülü Fener, Alfa Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Kitabın tüm yayın hakları Anatolia Litt aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.’ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak

Genel Müdür Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni Sevinç Sanem Erzurumlu

Editör Özgür Batur

Çeviren Zeynep Nuhuğlu

Kapak Tasarımı Elif Çepikkurt

Sayfa Tasarımı Muzaffer Aysu

ISBN 978-975-252-267-1

1. Basım: Kasım 2018

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çifttehavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No: 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

Sertifika no: 12088

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No: 15 34110 Çağaloğlu İstanbul

Tel: (0212) 511 53 03 Faks: (0212) 519 33 00

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika no: 10905

LAUREL CROZA
GÜZEL BİR GÜN
ve diğer öyküler

tamadres.com

Çeviren: Zeynep Nuhođlu

*Winnie Croza'nın anısına...
ve Mike için, daima...*

tamadres.com

İÇİNDEKİLER

Bu Bir Adım	7
Girdap	17
Kusursuz Saçlı Oyuncak Bebek	23
Güzel Bir Gülümseme.....	39
Ayçiçeği	47
Kader.....	51
Rüyalar Kitabı.....	63
Teşekkür	71

tamadres.com

BU BİR ADIM

Küçük bir kızken, teneffüslerde “Baba, yapabilir miyim?” oynamaya bayılırdım.

“Baba, öne yedi adım atabilir miyim?”

“Dört buçuk tavşan zıplaması?”

“Bir dev sıçrayış?”

Fakat artık küçük bir kız değilim. O yüzden bu sabah bu oyunu oynamıyorum.

En azından babamla.

Kendimi hızla sorumu sormaya zorlarken, o çoktan kapının kolunu çevirmişti bile.

“Cumartesi günü Markham Panayırı’na gidebilir miyim?” Bir hayli hızlı konuşurum, evden çıkmadan umarım beni duyar. “Herkes gidiyor. Mel’in annesi götürecektir, dönüşte de bırakacak,” diyorum, kelimelerim koridorda arkasından yuvarlanarak gidiyor.

Fakat ona yetişmeden kapıyı çarpıp çıkıyor, tek başıma kaldım, takırdayan pencereler gibi kendi kendime konuşuyorum. “Ben... ben, dokuza kadar evde olurum.”

Omuzlarım tekrar düştü, geri geri birkaç adım atıp beslenme çantamı hazırlamak üzere mutfığa döndüm.

“Baba, yapabilir miyim?” oyununu neden sevdiğimi hatırlıyorum. Birkaç adım geri atmamın ya da dönüşü kaçırmamın, hatta yeniden başlamak zorunda olmamın bir önemi yoktu. Çünkü biliyordum, oyunun bir aşamasında babam, “Evet, yapabilirsin,” diyecekti.

Şimdi daha iyi anlıyorum.

* * *

Annem otobandaki dinlenme tesisinde iş bulduğundan beri babam daha az konuşur, kapıları daha çok çarpar oldu.

Bir keresinde açıkça söylemişti.

“İş, iş değil. Ayrıca sana kaç defa söyleyeceğim! Senin. Çalışmaya. İhtiyacın. Yok,” demişti sessizce, neredeyse fısıldayarak.

Babam hiç bağırılmaz.

Annem her zaman yaptığı gibi geri adım atmayıp “Nokta. Tartışma bitmiştir,” dediğinden beri de daha az konuşup daha çok kapı çarpar oldu.

Derin bir nefes aldıktan sonra, “John, bu işi kabul ediyorum,” demişti annem.

Yanlış hatırlamıyorsam, babamın adını söylediğinde savunmaya geçmediği ilk seferdi bu.

Kararını vermişti.

Geçen hafta öğretmenim Bayan Jung, annemle bana, eğer sıkı çalışıp notlarımı yüksek tutarsam burs kazanabileceğimi söyledi. “Bütün üniversiteler seni almaya can atacaktır.”

Sıkı çalışacağım.

Başarılı olmak istiyorum.

Babamdan uzak olmak...

“Anne, sen de benimle geleceksin,” dedim. Öğretmenimle görüşmeden sonra yolda reçelli çörek yemek için durmuştuk.

“Nasıl olacak?” diye sordu.

“İş bulabilirsin. Para biriktirirsin.”

“Beni kim işe alır ki!” Babam bunu anneme o kadar çok söylemişti ki artık o da ikna olmuştu.

Vitrindeki “İşe Alıyoruz. Tecrübe Aramıyoruz.” ilanını gösterdim.

“Sensiz hiçbir yere gitmem, ciddiym,” dedim.

Bizim evde, daha doğrusu babamın evinde, sessiz kalmak hep daha kolay olmuştur. Kapılar, pencereler, ben, hep sessizdir.

Fakat annemle ben bu işte beraberdik ve onun tek başına mücadele etmesine izin veremezdim.

Konuşmalarının ortasına dalıp, “Anne, bu harika bir adım,” dediğimden bu yana babam daha az konuşup daha çok kapı çarpar oldu.

“Adımmış, hadi oradan. Siz ne bilirsiniz ki” de ikimize kurduğu son uzun cümle oldu.

* * *

Okul çıkışında, yardıma ihtiyacı var mı diye sormak için yan komşumuz Bayan B.’ye uğradım.

Kendimi bildim bileli Bayan B.’yi tanırım. Ben anneannemi de, babaannemi de hiç görmedim. Anneannem ben doğduktan kısa bir süre önce ölmüş, babamsa annesiyle görüşmüyor. Fakat bir büyükannem olsaydı, tıpkı Bayan B. gibi olmasını isterdim.

Bayan B. okulumun yakınındaki bir kır evine taşınmaya hazırlanıyor. “Huzurevine henüz hazır değilim, ama dizlerim kesinlikle hazır. Bu merdivenler yüzünden mahvoldular,” dedi her zamanki gibi.

Dün bodrum katındaki depo alanını boşalttım. Ondan önceki gün de kileri ve kalorifer dairesini.

“Ne kadar tatlısın,” dedi Bayan B. karşılaştığımızda.

Garajındaki bir mobilya yığınının yanında duruyordu. “Yıllardır giderek artıyor. En altında neler vardır, kim bilir,” dedi

boş bir iskemleye otururken. “Haydi, hepsini paketleyip kapının önüne koyalım.”

Yarın çöp günü. Bayan B., “Bir kadının çöprü, diğerinin hazinesidir,” diyor. Daha önce de attığı şeyler olmuştu. “Gör bak, çöpçüler gelmeden hepsi gitmiş olacak.”

Her şeyi ittik, çektik, taşıdık; sandalyeler, çerçeveler, bir orta sehpa, bir şifonyer, hepsini kapının önüne çıkarttık.

“Baksana, nefes nefese kaldım,” dedi Bayan B.

Son parçaya geldiğimizde ben de soluksuz kalmıştım. Kalın plastikle örtülü masayı dışarı taşıırken babamın garaja girdiğini işittim. Annem değildi, kapıyı çarpışından babamın arabası olduğunu anladım.

Baam!

Annem pazartesi eğitime başladı, o yüzden babam da işten erken çıkıyor, ki annem eve geldiğinde mutfakta dolapları çarpabilsin.

Baam, baam, baam!

Eve geldiğinde yemeğinin masada hazır olmasını ister.

Her ne kadar dizleri yaşlanmış olsa da, Bayan B.’nin işitme sorunu olmadığını biliyordum, ama babamı duyduğunu belli etmedi. Onun yerine elini masanın üzerine koyup hafifçe okşadıktan sonra, “Bu ezelden beri ailemizdedir,” dedi.

“Bayan B., bunu atmak istediğinize emin misiniz?” diye sordum.

“Daha güzel günler görmüştü,” dedi. Bayan B. de öyle. Bay B. (hâlâ ondan “benim Frank’im” diye söz eder) birkaç yıl önce ölmüştü. “Bırakalım, biraz da başkasının işine yarasın.”

Bir anda yolun ortasında durup “Ben kullanabilirim,” dedim.

Ödevlerimi her zaman mutfak masasında yapıyordum, fakat son günlerde kalemim her çarpma sesiyle birlikte elimden fırlıyordu.